

O montare agreabilă deși inegală

Suferind un accident ce putea fi traumatizant, salvată în extremis de un tânăr muncitor al zilelor noastre, o fată intră în derivă după un eșec la admitere. Urmărită — se pare — de neșansă, zglobie altminteri și optimistă, va fi recuperată în cele din urmă prin efortul educativ al celor din jur. **Tinărul-in-toate-pozitiv** îi va asigura fetei fericirea conjugală, într-un happy-end lesne de bănuț. Povestea fetei-bune-dar-cu-lipsuri e schițată cu vioiciune stilistică de Dumitru Dinulescu, artist cu disponibilități multiple, și de certe potențe superioare, nefructificate acum, în **Meandrele vieții**, pe toată întinderea și în totă adîncimea. Autorul evită totuși schematismul didacticist, soluțiile maniheiste, balastul moralizator. Replica este scurtă și economicoasă. Sint și lucruri de prisos și câteva de efect rebarbativ. Unele fapte n-au o motivație prea solidă, altele sînt mărunte din start, câteva par fără miez semantic. Se parodiază în treacăt, cu jovialitate, automatisme școlare, clișee ale presei audio-

vizuale, pedantismul profesoral, scoțosenia doctorală. Adie parcă și o boare sarcastică, dar semnificația rămîne modică.

La Teatrul „V. I. Popa” din Birlad, pe un text subțirel, în orice caz de o consistență relativă, regizorul Bogdan Ulmu a lucrat cu bunăvoință și interes, sprijinit îndeaproape de scenograful Ioan Vinău, care a conceput câteva volume geometrize, sugerînd urbanistica actuală, și Adriana Raicu-Petre, semnatara costumelor în linie fantezistă și deliberat kitsch. Pe convenția „repetiției generale”, cu rapide schimbări de decor și tablouri vivace, regizorul a edificat o montare agreabilă, deși inegală ca pondere a fiecărei scene, ea accente și energie expresivă. Desigur, un sprijin a venit și dinspre trupă, care a lucrat credincios pentru a încheia un spectacol cu sens, pîndit altfel de dezarticulare și pulverizare în minisevențe pitorești. Tatăl jucat de Constantin Petrican vine parcă dintr-un timp revolut, promovînd pedagogia coercitivă a curelei scoase intertempiv, convins că fetea nu poate fi educată altfel. Scrișnit uneori, recules în meditație babilică alteori, dur cu intermitențe, admite la sfîrșit că a greșit, iluminat brusc în ideea cea bună. Elena Petrican creionează credibil profesoara pedantă, de o ipocrizie fardată, exemplu tipic de inautenticitate suficientă sieși. Economicos și decorativ — Simon Salcă, în rolul directorului liceului și al soțului plasat iremediabil sub papucul conjugal. Un joc în cea mai mare parte exact desfășoară Marcel Anghel și Tamara Constantinescu, ei sugerînd bine alternanța de planuri: repetiție-viață trăită, cu schimburi nuanțate de registru și necesare volute comice. Mama, așa cum o înfățișează Ruxandra Petru, are vibrație omenească, dar nota lacrimogen-patetică se cuvine estompată. Au contribuții oneste, între alții, Gabriel Constantinescu, Virgil Leahu și Petre Boroșoiu.

Între credință și tăgadă, alegem calea de mijloc, înscriind proaspăta premieră absolută a teatrului birlădean între montările oportune.

Teodor PRACSIU

„Meandrele vieții” sau un spectacol pîndit de pulverizare în minisevențe pitorești